

Recensie: Marja Schouten

Lolita Soedamah: 'Van bevrijding naar verslaving.' Verschenen bij In-Out Books, Helden 2010. ISBN 9 789490 437067 Zie ook: <http://www.inoutbooks.nl> (Geestelijke gezondheidszorg/Mishandeling/1)

Soort boek/Stijl/Aandoening: Een autobiografisch verhaal over verslaving aan mishandeling. In eenvoudige bewoordingen beschrijft Soedamah hoe ze zich losweekt van haar afhankelijkheid van ruzie, boosheid en negatieve aandacht.

Over de schrijfster: Lolita Soedamah (1962) is geboren in Nickerie, Suriname. Momenteel woont zij in Mumbai, India. Daar geeft ze lessen Bollywood dansen en yoga. Ze is ook freelance journalist. *Van bevrijding naar verslaving* is haar tweede boek. Eerder verscheen *Mishandeling Hindoestaanse vrouw*. (2009)

Korte beschrijving: Na 23 jaar te zijn mishandeld door haar echtgenoot, vlucht Lolita Soedamah uit Nederland naar India. Daar ontmoet ze een man, Dev, die zich over haar ontfermt. Na een tijdje gaat ze terug naar Nederland om haar kinderen te zien die bij hun vader Sunil wonen. Haar man probeert haar terug te krijgen. Ondanks haar verliefdheid op Dev, aarzelt ze. Lolita verlangt bijna terug naar de mishandelingen, die ze als uiting van liefde is gaan beschouwen. Gaandeweg groeit het besef dat ze verslaafd is geraakt aan mishandeling en dat dit niets met liefde te maken heeft. Het losmaken is geen sinecure. Haar kinderen, eveneens door hun vader mishandeld, verwijten hun moeder zelfmedelijden, dominantie en agressiviteit. Lolita is streng voor de kinderen, vooral voor haar zoon, uit angst dat hij ook een geweldpleger wordt. Immers geweldplegers zijn dikwijls in hun jeugd mishandeld. Pendelend tussen twee werelden probeert Lolita zichzelf te hervinden. Ze leert haar boosheid en slachtofferrol los te laten en op eigen benen te staan. Ook weet ze een goede relatie (terug) te krijgen met haar kinderen.

Wat viel op: Lolita Soedamah beschrijft de stappen die ze neemt om zich los te maken van haar situatie. Niet helemaal duidelijk wordt hoe en waarom ze plotseling in India terecht komt. De opbouw van het boek is soms rommelig, maar in het overbrengen van de boodschap is de schrijfster goed geslaagd: STOP HUISELIJK GEWELD.

Aan de hand van haar eigen levensverhaal raakt de schrijfster een aantal essentiële thema's aan. Hoe maak je je los uit de negatieve geweldsspiraal? Waarom hebben vrouwen het daar zo moeilijk mee? De familie speelt een cruciale rol. Als de schrijfster Nederland en haar echtgenoot definitief de rug toekeert, wil de familie niets meer met haar te maken hebben.

Het moeilijkst te meten, maar daarom niet minder belangrijk is de rol van zelfhaat van vrouwen en het gevoel de hoofdschuldige te zijn van het drama. Aan verandering van inzicht gaat dikwijls een lang en pijnlijk proces vooraf. Vrouwen moeten hun eigen rol onder de loep nemen en zichzelf niet alleen als slachtoffer blijven zien. Soedamah is van Hindoestaanse afkomst. De problemen die zij schetst zijn echter van alle tijden en culturen. Begin zeventiger jaren werd in Amsterdam het eerste 'Blijf van mijn Lijf' huis opgezet. De vrouwen die zich aanmeldten waren merendeels autochtoon. Ondanks de opvang en hulp - vrouwen konden een woning en een bijstandsuitkering krijgen - keerde het gros na een poosje weer huiswaarts, hoe ernstig de mishandelingen ook waren. Dat wekte toentertijd enige verbazing. De vrouwen konden toch een zelfstandig bestaan opbouwen? Het inzicht dat geweld voor

mishandelde vrouwen een geïnternaliseerde norm was geworden drong pas langzaam door. (noot MS)

Citaten: Pag. 55: 'Ik heb moeten toegeven aan mijn kinderen dat ik ook fouten heb gemaakt, niet alleen hun vader. Ik had ze kunnen weghalen, maar de zogenaamde liefde die ik voor hun vader had, overheerste mijn leven. Als ouder sta je er soms niet bij stil hoe wij onze eigen kinderen de vernietiging in kunnen duwen...

Verantwoordelijkheid nemen is het begin van genezing. Je verhullen in een kleed van zieligheid is het schuiven van je eigen verantwoordelijkheid naar een ander.'

Flaptekst: 'Ik was vrijgelaten uit een gevangenis waarin ik drieëntwintig jaren opgesloten zat. Deze gevangenis was mijn thuis geworden, het was mijn alles en toch wilde ik uitbreken...Mijn leven leek wel een aardbeving, HONDERD op de schaal van Richter. Waar moest ik beginnen?'

Flaptekst: 'Een nieuw land, nieuwe cultuur, een nieuw kans om te leven, met oude wonden die maar niet wilden genezen. De eenzaamheid in dit nieuwe land maakte me tot een paranoïde persoon. Ik zag allerlei beestjes op de muur die er niet waren. Ik wilde continue aandacht, als ik dit niet op een positieve manier kreeg, dan maar op een negatieve manier. Ik wilde ruzie, dat bracht me terug naar mijn leven vol ellende, een leven waar ik naar hunkerde. Er is niets zo erg als een verslaving want dat heb je niet in de hand. Ik werd een slaaf van mijn verslaving.'

Recensies: 'Een meeslepend boek over verloren gaan en gevonden worden. Over onbegrip en begrip. Liefdeloosheid en onvoorwaardelijk liefdevol zijn of worden.'

Nickerienews.

'Soms leef je met haar mee, maar dat gevoel wordt snel weggemaaid door het hak-op-de-tak-gehalte.' *Parbode*